

**Az arad-cesanádi egyesült vasutak pa-
otájában van, hova a hirdetések, előfi-
atési pénzek és a kiadás körüli pana-
ssok bármintve köldendő.**

POLITIKAI, TÁRSADALMI és KÖZGAZDASÁGI NAPI LAP.

1 évre	12.— frt	1 évr.	14.— frt
fél évre	6.— frt	fél évr.	7.— frt
$\frac{1}{4}$ évre	3.— frt	$\frac{1}{4}$ évr.	2.30 frt
1 hóra	frt	1 hóra	1.20 frt

8 haasábas petítisor egyszeri hirdetésnél 8 kr., minden következőnél 4 kr.
Bélyegdíj külön 30 kr.
Nyilvánt. sor 15 krajczár.

Gasteinban, miként mindenütt, a hol tartózkodik, a felsőleges aszony került a sokaságot, de saivason énpkesett emberekkel, főleg a nít emberével. Hosszu és fárasztó gyaloglásokat tett a környéken; kíséretét — ha egyáltalán volt — hol egy udvari hölgy képezte, hol az ő kis görögje, egy élemedett koru, alacsony termett emberke, a ki rövid lábival alig bírta követni uröje gyors lépteit. Hóna alatt a görög mindig egy könyvet oxipelt, aztán egy magános helyen leült és az új görög íróla om valamely remekművét olvasták. Ugy látszik, a felsőleges asz-

^{*)} A „Budapesti Hírlap“ karácsonyi számából.

publicisztikai alakban ismétli. Ez mind igen szép, de azért igaz, hogy rák s politikai eséljainkra tulzók pártok uralma a szomszéd államokban nem képezi politikai óhajaink ideálját. Nem mi a t t u n k, hisz éppen most bizonyítottuk be, hogy poziciánk az illető elemeket kényszeríti, hogy természetüket elnyomják s loyálisak legyenek. De az illető állam csak a monarchizmus, hanem Ausztria Magyarország és az általa támogatott józanul-szabad fejlődése ellen is lenne irányozva az egyes balkán államoknak.

A budapest-józeffvárosi kerület mandátuma. Budapest-józeffvárosi szabadvárpárti választókörében az előző, Visi Imre utódul a kerület képviselőjében; Visi Imre tetszésre Berzevicsy Albert dr. jelöltsége talált; ki hajlandó a jelöltséget elfogadni. E előbbi közlekedésről a józeffvárosi értekezlet tartanak.

A „Bud. Corr.” ugyan e tárgyban a következőket közli: A fővárosi VIII. választókerület szabadvárpártjának elnöksége esztendőnk este elhatározta, hogy a Visi Imre országgyűlési képviselő elhunytát követően legközelebb megjelendő új képviselőválasztáson jelöltül Berzevicsy Albert államtitkár lépteti fel. Berzevicsy államtitkár kérezték is nyilatkozott a jelöltség elfogadására. Minthogy kétségtelen, hogy Berzevicsy államtitkár, és pedig valószínűleg egyhangúlag, meg fog választani a VIII. kerület képviselőjévé. — Szepes megye löcsai választókerületében is annak utána új képviselőválasztás lesz.

Vizügyi műszaki tanács. A földmívelésiügyi miniszter az országos fontosságú vízmunkálatok és elvi jelentőségű vízműszaki kérdések minél alaposabb tárgyalására és megvitatására, 1890. évi január hó 1-jével vizügyi műszaki tanácsot állít fel.

A hivatalos lap szerint a tanács elnöke a miniszter, I. alelnöke az államtitkár, II. od alelnöke a földmívelésiügyi miniszter kinevezte Kvaszay Jenő osztálytanácsost, az országos kulturmérnöki hivatal főnökét. Tagjaiul három évi időtartamra: Kimm Mihályt, a kir. józeffvárosi ügyvezető elnököt; Tolnay Lajos miniszteri tanácsost, országgyűlési képviselőt, mint a magyar mérnök és építészegyesület elnökét; Kisföldi Lipthay Sándort, a kir. józeffvárosi ügyvezető ny. r. tanácsát mint az előbb nevezett egyesület alelnökét; Walland Ernőt, a kereskedelemügyi m. kir. miniszterium osztálytanácsost; Wein Aurél főmérnököt, Barócs János társulati igazgató-mérnököt; Hajdu Gyula, Rupcsics György, Révy Viktor társulati főmérnököt; továbbá: Biró Elek kir. főmérnököt, és Bolla Mihályt, Lisznyay D. Tihamért, Józsa Lászlót, Lovas Sándor kulturmérnököt. A tanácsnak hivatalból tagjai: Péch József osztálytanácsos, mint a vizrajzi osztály, Bertalan Lajos műszaki tanácsos, mint a dunai, és Malina Gyula műszaki tanácsos, mint a tiszai műszaki osztályok főnökei; továbbá: Fekete Zsigmond, Münzberger Ferencz, műszaki tanácsosok; Faragó Lipót, Galacz János, Paksy József, Buiyovszky János miniszteri főmérnökök, mint kerületi felügyelők.

Visi Imre temetése.

Visi Imre temetése — mint már említettük, — esztendőnk délután ment végre. A „Nemzet” tegnapi számában, Szatmáry György így ír a temetés után:

Odaseregünk ravatala köré, mint a hogy dolgozó asztalt körülvezni szoktak. Hiába. Egy szava sincs már hozzánk, munkatársaihoz. O helyette a „Circumdudorunt” szivettépp gyászallamai szólalnak meg és borítják mély fájdalomba osztagotag lelünk.

O, a lázas munka embere, ki pihenni soha nem tudott, im, most az egysejű nyugalomra hajlít le fejét. Most az egyszerű, — de fájdalom, örökre. És bár „munka után” — ez a nyugalom nagyon korai volt; erre évtizedek múlva is ráért volna még. De ő szót nem...

Es mi, kiket hozzá évek közös munkája és azonos nemzeti eszmények kötelek fűttek; kik örömmel és figyelemmel kísértük gyorsan befutott pályájának sikereit; ma lesújtó szomorúsággal kísértük el utolsó útjára, pályája végére is.

Ritka hivatottsággal töltött be életében egy nagy és széles munkakört, hogy — betöltse most egy szűkös sírtérget. Mily kínos gondolat!

De bár kidőlt sorainkból; öröklő maradvány mindaz, a mi lényegében nem és kiváló volt: senki gondolkodásának, munkája és kötelességének, jellemének nemességei.

Nyugodjál békével fáradszóna vezér, munkás! Áldott emlékéd nemességei. Ma holnap követünk mi is nyugodlyedre!

Tiszta Kálmán miniszterelnök Siklóssy Gyula dr. főorvoshoz, Visi Imre sógorához a következő részvételeket küldte:

„Tisztelt doktor ur! Nem is keresek, mert úgy sem találunk szavakat, melyek kellően kifejezék azon fájdalmat, a melyet Visi Imre halála nekem is okoz.

Valóban megdöbbentő esemény egy tehetség és jellem tekintetében egyaránt kitűnő embernek a férfiri teljében elhalálása, ki a köztudat terén is nagy őrü hagy

hát maga után. Kérem fogadjon szívesen és küldje a gyászoló család legértettebb, legmélyebb részvételében ezen egyeztető kifejezést. Budapest, 1889. december 26. Kész szolgája: Tiszta Kálmán.”

Visi Imre, a „Nemzet” szerkesztője temetése délután 3 órakor a magyar közélet kiemelkedő és a főváros lakosságának imponans részvételével ment végre. A Kálvin-téri takarékpénztárról indult, ahol a megboldogult lakott, már kora délutáni órákban nagy közönség gyűlt össze s a rend fenntartására nagyobb csapat gyalog- és lovasrendőr vonult ki. A harmadik emeleti terem, hol a ravatal volt felállítva, el volt látva koszorúkkal. Koszorúkat küldtek a gyászoló család tagjai: a híripari irodák nyugdíjintézete, „felejtethetetlen alelnöke” (alelnökeinek halás emlékeztető), Jókai Mór („feledhetetlen barátunk”), Hegedűs Sándor orsz. képviselő és neje („szeretett barátunk”), Budapest fővárosa, a főváros orsz. képviselői (jókai pályatársak és barátok), a józeffvárosi választók („szerezték és felejtethetetlen képviselőjüket”), az egyetemi olvasókör („egykori elnökeink”), a szabadvárpárt, a képviselőház, az „Athenaeum” irod. és nyomdai részvénytársulat, az írók és művészek társasága, a legtöbb fővárosi napilap, Tiszta István, Horváth Gyula („az igaz barátunk”), Gajári Ödön („a legnemesebb szívű barátunk”) a nemzeti színház tagjai, a józeffvárosi nő egyesület és még számosan.

A ravatal körül álltak: az elhunyt orsz. képviselő anyján, özvegyén, aztl. Gábor Irma asszonyon s két gyermekén kívül a rokonság tagjai közül Siklóssy Gyulánál urad, Visi Pál kir. ügyész, Visi Lajos mohácsi közjegyző, Józsa László dr., Visi Sándor gyógyszerész, Kereki Mihály dr. ügyvéd s a Gábor család. A koporsó körül, melyet a család pompás koszorúval díszített, félkörben sorakoztak a „Nemzet” szerkesztőségének tagjai s a híripari nyugdíjintézeti küldöttsége. A többi teremben és a folyosókon közelített kiemelkedő közlő ott voltak: Szapáry Gyula gr., Szilágyi Deszö és Wekerle Sándor miniszterek, Berzevicsy Albert, Láng Lajos, Gromon Deszö, Csorda Bódog és Telezsky István államtitkárok, Szapáry Géza gróf kir. főudvarmester, Rath Károly főpolgármester, Karmayer polgármester, Geröczy alpolgármester, Márkus József főjegyző, Sarkány József kir. táblai másodelnök, Csemegi Károly kuriai tanácselnök, Kozma Sándor kir. főjegyző, Wlasits Gyula főjegyzői helyettes, a fővárosban időző orsz. képviselők, lapserkentyők, híripariok, a bécsi itteni tudósítók, a fővárosban teljes számban, Mátyás István osztálytanácsos, Jellinek Henrik vezérigazgató, Tóth József és Verédy Károly tanfelügyelők Boöthy Zolt, Marozsai Henrik akadémiai tagok, Szana Tamás, a Petőfi-társaság titkára, Evva Lajos képművészeti igazgató, Beniczky Ferencz intendáns a nemzeti színház nyugdíjintézetének képviselőivel, dr. Csobor Béla, a fővárosi bizottsági tagok, nagyrészt az „Athenaeum” részvénytársaság és több más társulat és egyesület képviselői sat. A halottak háza előtt Rémi Robert és dr. Hlávcs József vezetésével a józeffvárosi választók közül mintegy 400-an csoportosultak s körükben foglalt helyet a józeffvárosi kaszinó küldöttsége is.

A bevezetést Kanovics Béla Mór, józeffvárosi eszperesplébános végezte, dr. Ott, Krizsan és Kapossy képviselők se-

meg II. Lajos bajor király gyászosa kimúlása után; pedig ő felsége valamennyi bajor rokoniak közt a zsenialis férfit szerette legjobban. „Hát én is sir asszonyom?” kérdé a császár megindulva, „akkor mégis igaznak kell lenni a történetnek!” „Igaz,” mondá a királyné bus hangon és azzal tovább ment. Másnap, mielőtt sétatárra indult, fölke-reste kis könyvtárából a szerencsétlen bajor királynak egy népszerű életrajzát és foto-grafiáját. Ezzel aztán megint a császár könyvére fordította tekintetét. A ház előtti padra, a ház árva, a császár nem volt otthon, de nyitva volt az ablak és a királyné ezen át dobta be a császár szobájába a könyvet és a fotográfiát. Vajjon megtalálta-e az, a kinek az ajándék szava volt, és megtudta-e valamikor, hogy az a császárnétól ered? erről hallgat a krónika. „Még egy pohárral, aztán elég,” éneklí Jago, d. ez az utolsó aztán már valódi történet, mellet egy szavahibát embertől hallottam. Gastin környékén van egy meglehetősen magas fekvésű mulatóhely, melynek neve „Pykerbóhe” (Pyker hajdani egri érsekről elnevezve.) ő felsége oda csak korán reggel sétált, a mikor még alig járt ott valaki. A mint egyszer onnan lejött, megállí-tja őt egy öreg ur, a ki lihegve mászott felfelé és éppen megállott volt, hogy homlokáról a verejtéket letörölje. „Bocsánat, kisasszony — így szólíta meg a királynét — én bizonyan a Pykerbóhéről jöt; vajjon még nagyon messze van-e az innen és gondolja-e, hogy egy hetvenéves ember odáig eljuthat?” „Bizony kisse messze van még,” válaszolt a királyné nevetve, „de egy óra alatt talán még hetvenéves ember is feljuthat.” Hát én nem ismeri ezt a vidéket?” „Nem én; mé; soha jártam itt. Én nagyon messziről jötök.” „Például?” „Aus Herrmannstadt!”

gárdiote mellett. Az énekkar megható gyász-éneke után, H e g e d ű s S á n d o r orsz. képviselő, a „Nemzet” szerkesztője nevében mondott megható gyászbeszédet, mely az egybegyűltek közt nagy megindítást keltett. M. I. tatta azt elhunytban a kötelességtudó, szülői hírlapíró, a fáradszóna munkást, a jó embert, a közélet buzgó emberét, kinek nem volt igazi ellensége s kit politikai ellenfelei is tisztelték, becsülték. Azután a munkatársak mély gyászának adott szép kifejezést.

Négy órára járt az idő, mire a koszorúk nagy tömegét lehordták a gyászokozóra és egy másik díszkoszorra. Kézzel ezután elhelyezték a díszos ércokoporsót és a hatfogatu koszában és megindult a gyászmenet a mely eleinte csak igen lassan haladt előlre a roppant emberáradat és a két oldal: megtekintéssel látottak koszákat sorfalai között. A menetet két lovasrendőr nyitotta meg, kiket az első józeffvárosi emberhá-ratt egyesített tagjai követték gyászfátyolozással a koporsó alatt. Utánuk haladt a koszorúkat vivő koszi, majd a határozott gyászmenet az „Entrée des pompes funébres” embereinek sárlái között. A koporsót a gyászoló család tagjai és az elhunyt nagy számú barátai és tisztelői kísérték, közöttük a józeffvárosi választók testületét. A gyász hintót hat díszbe öltözött lovasrendőr, ezek ket pedig a koszákat véglen sorok követte. A gyászmenet eleje már a kerpesi utra fordult be, mikor a vége még mindig a halott-ház előtt vesztéget. A imponans menet, a merre elhaladt, stűt csoportok váltak, jellől ama tisztelőket, mely az elhunytat környezte és amaz általános rész-vételnek, melyet kora kimúlása mindenkiben keltett.

A kerpesi-ut-i temetőben H e l t a i Ferencz dr., a hírlapírók nyugdíjintézetének titkára bucsuztatta el megható beszédben az elköltözött, mélyen megilletődve osztolt szót a gyászoló gyülekezet.

KÜLFÖLD

A politika és a Karácsony. Karácsonyt ünnepeit politika és diplomácia is, s csendes maradt két napig az egész világ. Nem történt semmi újabb, nevezetesebb politikai esemény, s az egyetlen vitás kérdés, mely szöngyében van, a z a n g o l p o r t u g á l k é r d é s esondesen pihent két napig, s pihenőt fog valószínűleg még néhány napig. Egyelőre csak annyi bizonyos a dologban, hogy a két fél várakozó álláspontot foglal el. E hónap 28-án öss-ell a portugáliai képviselőház s akkor bizonyosan előterjesztik a vitás ügyre vonatkozó jelentéseket és okmányokat; Londonban pedig, mint már jelentve is volt, január első hetében áll össze a kabinet-tanács, ezeket most be kell várni. Az a hír, hogy a mult szombatban utnak indított három angol hadihajót kívül még több hadihajót küldenek a Delagoa-öbölbe, meg hogy Lisszabonba is küldenek angol hadihajót, a Portugália nem akar engedni, nagyon valószínűtlen. Ellentétben van e hír azaz a biggadt szenvedély nélküli hanggal is, melyen a kérdésről a „Morning Post”, Salisbury lord szócsové ír. A hivatalos lap így ír: „Régi szövetségeseink között, mint Anglia és Portugália, nem jöhet szóba az erő és gyengeség. A portugál sajtó izgatott hangja Angliában semmiesetre se talál utánzásra. A makolok földje messzire van Lissza-

bonból és Londonból; s így némi idő telik bele, míg az európai beilyás alól ment heven történt események doláiban teljes meggyezésre lehet jutni. Valószínűtlen dolog, hogy Portugália és Anglia közt komoly viszály lesz; Anglia ism-ri jozait, de kíméli Portugália érzékenységét. Anglia idöt enged arra, hogy a lisszaboni közvélemény gondolkodjék a dolog természetével, s e mellett bízik hatalmában és ügye igazságos voltában.”

A portugál köztársaságjak, mint a „Tim e s”-nek Lisszabonból jelentik, e hónap 20-án elhatározták, hogy felhívták intéznek az ország népéhez, s ebben azt mondták, hogy a brazilai köztársaság proklamálására és a spanyolországi helyzet kedvező voltára való tekintettel most volna ideje véget vetni a n a n a k a m é l t a t l a u h e l y z o t n e k, hogy Portugália monarchia alatt nyög.

A román király trónja. A Bukarestből érkező hírek arra mutatnak, hogy a romániai pártviszonyok oly válságba kerülnek, sodoni az országot, mely k o m o l y a n k e z d i K á r o l y k i r á l y t r ó n j á t f e n y e g e t n i. Az új román kabinet elhatározta, hogy fenntartja a Brati- n u k o r m á n y e l l e n m e g k e z d ű t v á d a l á h e l y z e s e l j a r á s t, melyet Bratiun legkér- l e h e t ű n e b b e l l e n s e g e i, a k o n s e r v a t i v i n d i v i d u a n y o k a t h a t a r o z a t t á s e m e l t e k. K e z d e t b e n a z t h i t t é k, h o g y a z u j k a b i n e t e l f o g j a e j o n t a z e g e z ű g y e t. A t e n y e k a z o n b a n m o t e l l e n k e z d t m u t a t n a k, a m i n e k m a g y a r z a r t a s z o l e t h e t a z u j k a b i n e t n e k z s u n i m i t a t a j a i a k a l i n e t a l á s á t r e n d k i v ű l g y e n e k e n t a r t j á k e n e m a k a r n a k k r i z i s t f e l i d ű z n i a z á l t a l, h a e l e n t ű t b e h e l y e z i k m a g u k a t k o n s e r v a t i v s z ö v e t s e g e s s e k k e l. — A „Times”-nek erre v o n k o z o l a z a z t j e l e n t i k, h o g y e m i a t a n e m z e t i s z a b a d e l v ű p á r t t a j a i r e n d k i v ű l e l v a n n a k k e s e r v e s a m a g a B r a t i u n u s a z o n a p o n t o n v a n, h o g y a k o n s e r v a t i v e k e n e m z e t i s z a b a d e l v ű k o a l i c i o n j á t a l i g f o g n á m e g a k a d á l y o s n i a t i d i n a s z t i k u s e z l o k e l e r d e s e z t r d e k e b e n. B r a t i u n a C i t y-l a p s z e r i n t m a g a i s a z o n v e l e m é n y n v n, h o g y a k i r á l y ő e l l e n e f o g l a t t á l l a t. A M a n u k o r m á n y n e p s z e r t ű l t e n s e g e — i g y s z o l e l a p — o l y t é n y, m e l y e g e s s e n j e l e n t é k t e l e n n e v á l k a m a z e s h e t ű s e g m e l l e t t, h o g y K á r o l y k i r á l y e s a z e r l e y s a l l a m f e r f i u e l l e n t ű t b e j u t n a k e g y m á s a l, a k i t i z e n k e t e v e n a t v e z e t t e R o m á n i a s o r s á t. I g e n o k o s p o l i t i k u s e k a z t r e m e l t t é k, h o g y a n e m z e t i s z a b a d e l v ű k e s z u n i m i z s t á k e g y e s z l n i f o g n a k e z y u j B r a t i u n k a b i n e t m e g a l k i t á s a c z é l j e l b e l; d e e s m o t k é r d s t á r g y a t n e k k é p z e h e t i e s h a e j e n l e g i k a b i n e t e s z t e l e n a k c i o j a C a t a r g i t e s B r a t i u n s z ö v e t k e z e s e k e n y s z e r i t i, a k i r á l y t r ó n j a b i z o n y a r a n a g y v e s z á l y b e n f o g i o r o g n i.

LEGUJABB POSTA.

— A brazilai ellenforradalom. A Galveston-on át magáuhírek érkeztek M o n t e v i d e o b o l, m e l y e k s z e r i n t B r a z i l i á b a n u j a b b a n i s m é t l á z o n g á s o k e s r e n d z a v a r á s o k t ö r t e n t e k, m i n e l f o g a k o r m á n y h e l y z e t e v á l s á g o s n a k m o n d a t o.

— Irredentista községtanács. A római hivatalos lap a királyi rendeletet közli,

mit La Bruyère „Jellemrajzai”-ban mond: „un esprit sain puise à la cour le gout de la solitude et de la retraite.” (Eg eszemem az udvarnál tanul gyönyörűt találni a m a g a n y b a n e s v i s z e z a v o n u l t s á g b a n.)

A királyné e magános séái körül egész mondanék eszövédd; ezekre vonatkozólag asztalán adoma karing a nép közt. Nem tudom, valóban megtörtént-e mindez, a mit beszélek, de még az is, a mi költött volna benne, annyiban jellemző, a mennyiben miander apró történetek irányzata: a felesége asszony leereszkedő nyajasságát, kifogyhatatlan szivjóságát dícsőitleni. Vox populi, vox Dei! Hadd álljon itt egy-két ilyen történetke.

Egyeszer ő felsége egyedül sétált és midőn már jól kifáradt, betért egy nagán álló parasztkunyhóba, hogy kisse megpihenjen. A tűzhely mellett egy élces parasztaskasszony állott, előtte valami bögre, kezében fakannal, melylyel a bögrében lévő téstát kavarta. A királyné engede met kért, hogy leülhesen egy székre és aztán beszéd be ereszkedett a parasztaskasszonynyal. Ez félre nyelvel és sok józan észszel felelt a királyné kérdéseire és az utóbbi néhány perc alatt minden részletben ismerte a derék asszony életének természetesen nagyon egyszerű történetét. Beszéd közben a parasztnő erőlyesen folytatta a téstá megdolgozását, de a bögre sehogysem akart parizozni, hanem a fakannal együtt maga is forgott, míg végre az öreg asszony türelmet vesztett.

„No ebből a morzókából se lesz semmi — monda izgatottan — lássa asszonykám, magának most úgy sincs egyéb dolga, jöjjön ide, tartsa kisse ezt a bögrét s akkor mindjárt menni fog a dolog.”

A királyné mosolyogva odaállott a tűzhely mellé, a bögrét tartva, míg a parasztaskasszony a téstát kavarta és rövid idő múlva csakugyan megvolt a morzóska, melyet ő felsége is megízlelt és természetesen kitűnőnek talált. Aztán bucsut vett, megköszönve a derék asszony vendégszeretetét.

Mikor délelben az öreg paraszt haza jött és véletlenül odanézett az ablak párlányára, majdnem hanyatt vágta magát jéd-tében.

„Anyóka — kérdé — hogy került ez ide?”

A párlányon egy tizesbankó feküdt. A szegény asszony halálápadtan dadogva, mondá el a történeteket és úgy, a hogy tudta, leírta az urnó külsejét is.

„Asszony, asszony!” kiáltott fel kezeit összecsapva az öreg paraszt, „hát csakugyan igaz, hogy nálatok hosszú a haj, de rövid az ész; hisz ez a császárné volt!”

„Jésus Mária!” lamentált most az asszony, „és én a császárnéval a bögrémet tartattam; ezért talán még árestomba is kerülök.”

A paraszt, mint hajdani katona és világot látott ember, megnyugtatta drága hitvesét, aztán pedig azt bátorozták, hogy bármily rossz dolguk legyen is valamikor az életben, inkább fognak koldulni menni, de soha ki nem adják kezökből azt a bankót, melyet a császárné keze érintett.

Máskor, ugyancsak ily magányos séta alkalmával egy erdőcsőz kis házikója mellett ment el a királyné asszony. A császár künn ült egy lócán, rejtőniesen belemélyedve egy kopott külsejű skartéta olvasásába. A királyné megállott előtte.

„Barátom, mi az, a mit oly mohón olvas?”

A császár felpillantott és egy perczig szeméit rá meresztve a szép asszonyra, válaszolt:

„Ah asszonyom, ez egy szerencsétlen király története, a ki visbe fullasztotta magát. Szomorú, nagyon szomorú történet, már harmadszor olvasom, mert oly szép és annyit lehet rajta sirni; csak azt szeretném tudni, vajjon igaz-e?”

Ezzel oda nyújtá a nyomtatványt; de midőn a királyné lapogatni kezdett benne, arca elkomorult és könyök tolultak szemébe; egyike volt ez ama ponyvairódmí termékeknek, melyek tömegesen jelentek

meg II. Lajos bajor király gyászosa kimúlása után; pedig ő felsége valamennyi bajor rokoniak közt a zsenialis férfit szerette legjobban.

„Hát én is sir asszonyom?” kérdé a császár megindulva, „akkor mégis igaznak kell lenni a történetnek!”

„Igaz,” mondá a királyné bus hangon és azzal tovább ment.

Másnap, mielőtt sétatárra indult, fölke-reste kis könyvtárából a szerencsétlen bajor királynak egy népszerű életrajzát és foto-grafiáját. Ezzel aztán megint a császár könyvére fordította tekintetét. A ház előtti padra, a ház árva, a császár nem volt otthon, de nyitva volt az ablak és a királyné ezen át dobta be a császár szobájába a könyvet és a fotográfiát. Vajjon megtalálta-e az, a kinek az ajándék szava volt, és megtudta-e valamikor, hogy az a császárnétól ered? erről hallgat a krónika.

„Még egy pohárral, aztán elég,” éneklí Jago, d. ez az utolsó aztán már valódi történet, mellet egy szavahibát embertől hallottam.

Gastin környékén van egy meglehetősen magas fekvésű mulatóhely, melynek neve „Pykerbóhe” (Pyker hajdani egri érsekről elnevezve.) ő felsége oda csak korán reggel sétált, a mikor még alig járt ott valaki. A mint egyszer onnan lejött, megállí-tja őt egy öreg ur, a ki lihegve mászott felfelé és éppen megállott volt, hogy homlokáról a verejtéket letörölje.

„Bocsánat, kisasszony — így szólíta meg a királynét — én bizonyan a Pykerbóhéről jöt; vajjon még nagyon messze van-e az innen és gondolja-e, hogy egy hetvenéves ember odáig eljuthat?”

„Bizony kisse messze van még,” válaszolt a királyné nevetve, „de egy óra alatt talán még hetvenéves ember is feljuthat.” Hát én nem ismeri ezt a vidéket?”

„Nem én; mé; soha jártam itt. Én nagyon messziről jötök.”

„Például?”

„Aus Herrmannstadt!”

„Ah!” kiáltott fel a királyné örvendetes hangján és m a g y a r u l folytátá: „Nagy-Szebenből! Hát magyar ember?” Ő felsége aztán még tovább beszélt magyarul, a miből azonban a szász atyafi egy kukkot sem értett és végre kisse szegyeu kezre bavalotta, hogy bis ő nem tud magyarul.

„Schade!” jegyzé meg a királyné röviden és egy fejbólintással elbucsuva, folytatta utjat lefelé.

Alórló éppen egy kis társaság iparkodott felfelé, mely ő felségét megpillantva, mély meghajlással félre állott az utból. Az öreg ur önnan felőlrlő nézte azt a dolgot és kezdte magát kisse kényelmetlenül érezni. Alig várhatta, hogy a társaság felérjen, aztán pedig ingadozó hangon kérdé, vajjon ismerik-e az urak azt a kisasszonyt?

— Mitéle kisasszonyt?

„Hát azt, a ki az imént lefelé ment és a kinek önkö közöztünk.”

„Hisz az császárné!”

Az öreg ur egy perczig úgy állott ott, mintha a menydrögös menykő belécsapott volna; aztán elbeszélte, hogy mit történt vele és azzal fejezte be siralmas előadását: „Egyeszer életemben lett volna alkalmam egy királynéval beszélni” és akkor se tudtam vele beszélni. Bizony igaz van ő felségének: kár hogy nem tudok magyarul!”

Ime betelejesedett, a mit e lapok t. szerkesztője megígért; az emlékek egész raja zibong körül és én majdnem úgy fahoz, mint Góthe „Zauberlingje: „die ich rief, die Geister, werd ich nun nicht los!” Hanem erőt veszek magamon, kinyitom az egy időre behunytt szemem és — ime rémhely látom, mily nagy tért foglal el máris az én igénytelen csevegésem. Mert a mit az imént elmondtam, ennél egyéb nem akar lenni, legkevésbé pedig az ünnepeit fejdelemködhöz méltó jellemrajz. Hiszen, a ki a nőkről méltó módon akar írni, annak Diderot szerint „ollát a szivárványba kell mártania és egy lepkeszárny szinporát kin-

teni soraira.” Hát még ily en nőrl! De a mire én nem vagyok képes, megteette más, a legköltőbb kedély, melyet valaha ismertem, felejtethetetlen barátom és mesterem B. Bövös József. Egyik leveében, tehát még a koronázás előtt, melyet 22 évvel ezelőtt (1867. május 14.) intézett hozzám, e rajongó szavakkal írja: „Magas tanítványa néhnyk virágokkal fogadtatott és napról napra nő a lelkesedés, mely irányában nyilvánul. Valamint b i s z e m,

h o g y s o h a e g y o r o z á g n a k n e m v o l t k i r á l y n é j a, k i e z t i n k á b b é r d e m l é, u g y t u d o m, h o g y s o h a n e m v o l t o l y a n, a k i t i g y s z e r e t t e k. E s é n a j ü z h o s v a l i b i z a l m a t e p e n e z e n é r z e s e a l a p i t o m. A z e r e l m e k, l e g a l á b b a n é p n é l, s o k a l n e h e z e b b e n v á l t o z n a k, m i n t m e g g y ő z ő d c s e i e s é n m i n d i g u g y v o i t a m m e g g y ő z ő d v e, h o g y h a e g y k o r o n a — u g y m i n t 1848-ban a magyar — esztört: azt csak a nép szivében öbresszett nagy érzelmek lángjai forrasztathatják össze. Három századon át megkülsértették a h i t t e l a z a t a n m e g r o b l i t a k a r e m é n n y e l i s t ö b b i z e n, d e e g y m é g h á t r a v o l t, a z: h e g y a n e m z e t a d i n a s z t i á n a k v a l a m e l y t a g j á t i g a z á n, s z i v e m e l y b ő l s z e r e s s e s é m i n t h o g y e s t m o s t e l á r t ű k, n e m a g g ő d o m a j ö v ő i r á n t.”

A költő — látnok és Bövös is jól látott a jövőbe; h i t e i g a z o l v a l e t, r e m é n y e t e l j e s ű t, a s z e r e t e t p e d i g n e m o s a k ö s z e l t o r r a s z t o t t a a m a g y a r k o r o n á t, h a n e m o l y f e n y n e l a r a s s a t t a e l, a m i l y e n b e n t á n s o h a a l l o t t n e m ü n d ő k ö i t. M a p e d i g, m i d ő a a z u r a l k o d ő c s a l á d t á v o l a n a g y a r v á r o s i z a j t ó c s e d e s v i a s s a r o n u l t á g b a n ü l i m e g a k i r á l y n é s z t l e t e s e n a p j á t, s z. I s t v á n k o r o n á z a t e r r i t l e t e k m i n d e n r é s z b ő l h a n g z i k a z i s c h i i h a s a s o k t e l é e g y h ű n e m z e t l e i k e s z t ű t t á d v i k á r n a t a: E l j e n a k i r á l y n é!

BUDAPESTI TŐZSDE.

Deczember 31-én.

Pénz	Arany	Pénz	Arany	Pénz	Arany
M. kir. arany. adóment. 4%	101	101 90	Magy. orsz. bank részvény-társaság	313 30	313 50
M. papír. adék adóment 5%	97 90	98 20	Osztrák hitelintézet	923	925
M. vasúti köl. 120 frt o. é. (300 fe.) 5%			Osztr.-magyar bank	171 50	172
M. v. köl. 120 frt egyen dbkban			I. magyar iparbank	776	778
M. 1869. kel. v. á. kötv. (els.)			Pesti magy. keresk. bank	180	181
adóment. 5%	99 75	100 25	Bécsi bizt. társulat	298	300
M. 1873. kel. ár. v. szb. (els.)			Bécsi élet- s. jár. bizt. társ.	3365	3380
adóment. 5%			Első magy. általános bizt. társ.	82 75	83 50
M. 1876. kel. aranyban (els.) adóment. 5%			Fonctere pesti bizt. társ.	1200	1215
M. kir. nyereség-kölcsön 100 frt	112 75	115 50	Magyar-francia bizt. társ.	430	432
50 frt drbja	140 50	141 50	Pannónia visszab. társ.	870	875
Tiszai s. szegedi kölcsön 4%	140	141	Concordia malom	285	288
M. k. földm. kötvények 5%	127 50	128 05	Első budapesti malom	600	610
"rad 5%			Hennermalom	245	250
M. k. földm. kötvények temesi 5%			Lutza malom	415	417
"rad 5%			Molnárak és sütők malom	785	790
M. k. földm. kötvények horvát-horv. 5%			Pannónia malom	161	163
M. k. földm. kötvények erdélyi 5%	104 50	105 50	Viktoria malom	103	106
"erdélyi jel. urb. vk.	104 75	105 25	"Adria" m. tengeri hajó	200	201
(100 fra 5%)	98 75	99 25	Alföld-fiumei vasút 5%	197	199
Székesfehérvári kötv. (100 frt) 5%	99 50	100	Bátaszék domb.-szárm. vasút	129	130
Pest var. kölcsöne 1870. évből 6%	101	102	Déli vasút 5%	187	188
"1871. évből 6%	103	104	Erdélyi vasút 5%	199 25	200
Bu. apóst. fűv. 1880. kölcsöne 5%	99 75	100 25	Győr-sopron-ebenfurti vasút 5%	157	158
Budap. st. bankgyes. részvén. 5%	128 25	128 75	Kassa-oderbergi vasút	190 50	191 50
Magy. áll. hitelbank	335	335 50	Magyar galiziai vasút 5%	190	191
Magy. jelz. hitel. II. kib. in. elismv.	150	150 50	Osztrák államvasút 5%	236	237
Magy. lez. s. pénzváltóbank	108 75	109	Pécs-lárcai vasút 5%	194	195
			Tisza vidéki vasút 5%	380	385
			Osztr. dunagőzhajózási társ.		

Arad legregibb fényképe.

PAPP BÉLA
FÉNYKÉPÉSZ
ARADON,
FORRAY-UTCZA 1 SZ. A.

Fényképezési műtermem reggel 8 óráig és 6 óráig a n. é. közönség rendelkezésére áll.

Van szerencsém a n. é. közönséggel és uton is tudatni, hogy az oly számos éven át jó hírnévnek örvendő Auerbach-féle fényképező műtermet átvettem és azt a mai kor kívánalmainak megfelelőleg berendeztem és megnagyobbítottam oly annyira, hogy üzletemben az eddig még Aradon nem látott fényképezési képek kiállítására is vállalkozom s azok feltűnő azonosságát által remélem, hogy a nagy közönség általános meglepedését kivonja ki. Ugyazintén makkart, vizit, kabinet, boduar stb. képekre és festményekre is a legnagyobb gondot fordítandok.

Remélem s kérem becses megrendeléseiket a képek eredetiségének meggyőződésete czéljából is.

Kiváló tisztelettel:
Papp Béla.

Az előző egyedi fényképnagyító intézete.

Arlejtési hirdetmény.

Arad sz. kir. város gazdasági széke a város részére a jövő évben szükséges üveges munkák teljesítésének elvállalása iránt folyó évi december hó 31-én d. e. 10 órakor arlejtést tart.

Kikiáltási-ár: árjegyzék szerint 20 frt. Bónompénzzal leteendő.

Az arlejtésben részt lehet venni szóbeli és írásbeli ajánlatokkal.

Az írásbeli ajánlatok lezártan a szóbeli arlejtés megkezdése előtt nyújtandók be, s csak akkor vétetnek figyelembe, ha azokhoz a bónompénz mellékelve van, s ha az ajánlatot tevő kijelenti, hogy az arlejtési feltételeket ismeri és elfogadja.

Az arlejtési feltételek a gazdasági tanácsnoknál az arlejtést megelőzőleg is megtekinthetők.

Arad sz. kir. város gazdasági széke 1889. évi december hó 24-én tartott ül. éből.

Kiad a:
Varjassy,
aljegyző.

Zálogtárgyaknak elárverezése.

Van szerencsém a t. cz. közönségnek ezennel tudtul adni, hogy

1890. évi január 9-én csütörtök délelőtt 9 órakor a tek. városi kapitányi hivatal egy közegének jelenlétében üzlet-helyiségben Kossuth-utca 12. sz. azon

zálogtárgyak, melyek lejáratkor ki nem váltattak, sem elzálogolási határidejük meg nem hosszabbítottak, a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett el fognak adatni.

Arad, 1889. január hóban.
Weiss Dávid.

Vendégszeretlepe

világhírű csapat
éjszakamerikai jubileumi

Clifton Néger.

Quartettnek.

Enekesek és énekesnők, ugymint fellépése az Európában igen kedvelt természet-clarinetistának,

Mr. JOEL-nek

MURANYI-féle
vendéglőben.

Belépti-díj 30 kr. személyenként. kezdete 8 órakor este.

Andrényi Károly és fia
bornagykereskedésben Aradon,
egy irodatiszti állás betöltendő.
Írásbeli ajánlatk éretik.

22 kr. sertés!
sertésűs.

28 kr. szalonna és zsir,

Van szerencsém a nagyérdemű közönség becses tudására hozni, hogy

hentes üzletemben

a hús, zsir és szalonának árát ismételtelen tetemesen leszállítottam és pedig:

sertészsír kilója	40 kr.	szakmámhoz tartozó apróságok u. m.: májas, véres, saj, debreceni, páros, friss és füstöl
" karmanádli kilója	44 kr.	
" tiszta zsir	56 kr.	
zeirnak való szalonna	52 kr.	
zeir bödönben 10 kilon feül kilója	54 kr.	
" 20	52 kr.	
" 1 métermázsa	50 kr.	

Midőn a kiváló jutányos árakat ismételtelen a nagyérdemű közönség b. figyelmébe ajánlom, kérem azoknak számos megrendeléseit, biztosítván a legjobb és legtisztább minőségről és pontos szolgálatról.

Kiváló tisztelettel
Román Géza,
hentes,
Arad, templom-utca 3. sz.

1/2 k. szelet	1/2 kr. karmanádli	1/2 k. zsir	1/2 kr. paprikás vagy füstölt szalonna	1/2 k. kocsonya
20 kr.	22 kr.	28 kr.	28 kr.	16 kr.

ARADI NYOMDA-TARSULAT
KÖNYVNYOMDÁJA
ARAD,

fő-ut, az aradi és csanádi egyesült vasutak palotájában
ajánlja magát mindennemű

NYOMTATVÁNYOK
elkészítésére.

a lehető jutányos árak mellett.

HIRDETÉSEK
az

„Aradi Közlöny“ és „Neue Arader Zeitung“
részére
olcsón számíttatnak.

Nyomatja és Kiadja az „Aradi nyomda-társaság“